

Publicerad 2008-02-16 21:21 av Elisabeth

Ut i det okända

Det fanns en far och en son som aldrig sa ett ord om det svåra till varandra. Det var regel nummer ett, och det bara var så ända från början.

Det fanns ett tåg och varma ilande räls som aldrig tycktes nå ett slut. Det var fadern som körde och sonen som satt bredvid. Det var en lång oändlig resa. Landskap efter landskap av blanka minnen som avlöste varandra. De stannade aldrig, tog sällan paus.

Det fanns också färger och stämningar av violett, grusighet och vita knogar. Där fanns åratals av kamp och hårdhet, där fanns åratals av sår från slag efter slag mot huvud axlar och bröskorg.

Sonen började drömma om flykt. Han drömde om andra länder, om andra sätt och han längtade efter värme.

Dagarna drog förbi. En vecka gick över till nästa och månader blev till år.

Men så en dag då farten var som långsammast vaknade sonen som ur ett slummer, samlade hastigt mod till sig och svingade sig ut. Bara så där, utan någon egentlig eftertanke. Men med längtan för befrielse. Ut ut i det okända.

Äntligen bort
från sin far.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth med Poeter.se id #18457 innehar upphovsrätten